

AVARIA AMB CUA

Un relat de: [MariaM](#)

Darrera la finestra del balcó contemplo com plou. És un dels balconers estrets de la fonda del poble. No els coneixia, ni fonda ni poble. És petit, amb cases pintades de colors i teulades inclinades. Hi sóc des d'ahir i per casualitat; ho podria dir, però, no hi crec en les casualitats. Hi sóc perquè en Marxós m'abandonà i, en Narcís, aparegué i em salvà.

Anava muntat en una grua, no pas en el cavall blanc que, tanmateix, es podia esperar, i ens recollí a mi i a ell, en Marxós; potser no ho havia dit, en Marxós és el meu cotxe, Jazz-Honda. I així transportats vam arribar fins la fonda, situada just davant del taller mecànic d'en Narcís. Tot va anar rodó fins aquest matí que m'ha dit que hi passés.

Hi he fet cap i allí estava en Marxós, com qui està en un quiròfan en espera del diagnòstic; se m'acudí en veure la cara amoïnada d'en Narcís, el cirurgià de torn, que em donava la mala notícia. L'avaria era a causa dels frens i més; havia tingut sort de no matar-me. La reparació, aniria per llarg, no tant per la reparació en sí, que no fóra res de l'altre món, sinó perquè l'avaria no era fortuïta. De ben segur, i segons el seu parer, els frens havien estat manipulats i que, per si de cas, caldria donar-ne part a la policia...

Morta, manipulació, policia...qui? per què? Per un moment, he sentit calfreds i he estat a punt de perdre l'oremus. En Narcís era a una certa distància, però, s'ha apropat a mi, sorprès de la meva reacció i demanant-me disculpes per haver estat tan directe.

Crec que li he respost amb una mena de somriure, tot dient que necessitava estar sola per reflexionar i pair la notícia insòlita que em donava, que em semblava increïble, però que, alhora, confiava en la seva opinió d'expert. Ens tornàrem a veure el més aviat possible.

I vaig tornar a l'habitació de la fonda, sentint-me immensament sola, però, agombolada pel silenci protector que m'emmenava cap el meu pare, el mateix dia del casament: "Pensa-hi, filla, aquest home no fa per tu. Tan sols vol els teus diners". Per què he tingut aquest pensament i no cap altre?

Han passat tres anys de la seva mort, per accident; n'han passat dos d'ençà del meu, sortosament, frustrat. Avui torno al poble i a la fonda que m'acollí el darrer dia de la meua vida de dona confiada i convencional. A partir d'aquell endemà, per a mi en començà una de nova. Tanmateix, com a Pau de Tars, vaig caure del cavall, conduït per la inèrcia d'un ritme inconscient; caigueren, també, les teranyines que engegaven els meus ulls.

Han estat dos anys d'enganys i de traïcions per part de "l'home que no em convenia", i les he superades. Dos anys de plet, judici i litigis; he lluitat i els he guanyats. Treballo a l'empresa del pare i me'n surto.

Abans d'instal·lar-me a la Fonda, per aquest cap de setmana, m'aturo davant del Taller d'en Narcís. M'ha vist arribar i ve a rebre'm; porta un nen en braços que ha tret de la cadireta mentre sortia d'un cotxe amb la seva mare. El conec prou perquè, en iniciar la meua nova etapa, els hi vaig cedí.

Riuen feliços i m'abracen mentre em mostren la margarida i el nom que li han pintat: "Marxós".